да знае какъ дѹшата е велико дѣло на Божїйа совѣтъ, дѹшата е сѹщїй образъ Божїй, дѹшата е живо изображенїе свѧтыѧ троицы. Ѯ неисказаннаѧ добрина дѹшевна! Что дасть человѣкъ измѣны за дѹшѹ свою; Кога е толкѹва благородна дѹшата, и има толкѹва добрина въ себе си, Подобава ли вече да почитаме нїе дрѹга некоѧ свѣтовна добрина; или дрѹго некое кадринно изображенїе; Нетребѹва ли да почитаме нашата дѹша на коѧто е изобразилъ самъ Богъ своѩ образъ; И кога правиме нїе некой грѣхъ, или некое безчестїе на дѹшата си, правиме го на самыѩ образъ Божїй. Ѯ голема наша неразсѹдность! какъ смѣеме нїе да презреме и да потѧпчиме самыѩ образъ Божїй; и какъ смѣеме да продадеме и да измѣниме това безцѣнно сокровище дѹши, за едно най кратко и най маловременно наслажденїе свѣтовно; и за единодневный и единочасный цвѣтъ временныѧ и свѣтовныѧ почести. Ако да бехме имали две дѹши, то лесно, като изгѹбехме едната щехме да имаме надежда за дрѹгата, но нїе имаме само една, като изгѹбиме и неѧ, изгѹбваме вече сичко.

Когато искалъ Богъ да искѹси праведнаго Іѡва, далъ на дїавола такова власть, щото да повреди сичкото Іѡво богатство, сичкото негово имѣнїе, сичките мѹ дѣца, и самото негово здравїе, обаче до дѹшата мѹ да се неприкосни (нема смѣса на неѧ) Се всѧ, елика сѹть емѹ, даю